

KOSTNICKÉ JISKRY Evangelický týdeník

3/2020

Příští číslo vyjde
5. února 2020

Z obsahu

* *Za šedivou branou -
příběhy vězeňského
kaplana*

* *Velký třesk*

22. ledna 2020

ročník 105

cena: 13 + 3 Kč

Poselství k 2. neděli po Zjevení Páně

**VĚŘÍME V MOCNÉHO
HOSPODINA
ŽALM 89,10**

*Umiš zvládnout zpupné moře,
zkrotit jeho vzduté vlny.*

Celým žalmem se mísí dva druhy
vyznání. To první je svědectví

o tom, jaký je Bůh. Nepřemožitelný a má nade vším moc, což je dobré, abychom věděli. Proto to Žalmista stále znovu nejrůznějšími obrazy vyjadřuje. Zpívá o Hospodinu a uvádí ve známost všem pokolením, jaký je Bůh. Je to určitý druh misie, ve které je touha povzbudit člověka, aby se nebál. Jsme sice slabí a stále v ohrožení, ale Bůh je mocný a uplatňuje svou moc ve prospěch svých dětí.

Druhé svědectví směřuje přímo k Bohu. Tehdy žalmista nemluví o něm, ale mluví přímo k němu. Obdivuje a vyvyšuje Hospodina a připomíná mu v těžkých chvílích, aby nezapomněl na svou moc a znovu ji použil. Do této kategorie patří i náš verš. Hospodine, ty umíš zvládnout a utišit i rozbourané moře. To je zcela mimo možnosti člověka, ale Bůh to samozřejmě může. Moře představovalo tehdy protibohské síly. Něco, co není probádané, tedy něco tajuplného a

zároveň nebezpečného, něco, co ohrožuje člověka a je velmi nebezpečné. Tato skutečnost se odráží i v příběhu o utišení bouře Pánem Ježíšem. Nejenom Bůh, ale i jeho Syn je Pánem nad všemi živly. To dokazoval už za svého pozemského života a Satanovu porážku zpečtil svou smrtí a svým vzkříšením. Nejenom žalmista, ale také my vyznáváme, že věříme v mocného Boha. Kolikrát nás už vysvobodil. Někdy se nám snad zdá, že v dřívějších dobách jednal Pán Bůh více než dnes. Někdy to vypadá, že si musíme pomoci sami. Ale Hospodin je stále stejný. I v tomto začínajícím roce. On umí zvládnout i ty nejtemnější síly v našich životech. Prosme ho, aby uklidnil naši duši a naplnil nás svým pokojem. Aby prozářil každou oblast tmy. Aby nás vysvobodil od strachu z bouří a z neznáma. On to umí.

**Pavel Hradský,
farář ECM v Plzni**

Kázat je sloveso předmětné

"Pavel napsal Filemonovi dopis". Tato krátká věta nám ukazuje, jak bohatě může být sloveso vázáno s podstatnými jmény. "Pavel" je podmět, "Filemonovi" nepřímý a "dopis" přímý předmět. Kdyby kterékoli z těchto podstatných jmen chybělo, byl by smysl věty méně jasný. Některá slovesa se obejdou úplně bez podstatných jmen (prší, hřmí), některá mívají jen podmět a předmět k nim nepatří (leží), jiná vyžadují jeden nebo dva předměty. Věta "Pavel napsal" by neměla smysl, ve větě "Pavel napsal Filemonovi" se přímý předmět "dopis" snadno domyslíme, věta "Pavel napsal dopis" něco o Pavlovi řekne, ale

adresát dopisu chybí, sdělení je neúplné.

Pavlovy dopisy tvoří důležitou součást Bible. Biblické poselství je třeba tlumočit do dnešní doby. Velice významným prostředkem k tomu jsou kázání. Věta "Kazatel káže sboru evangelium" má obdobnou strukturu jako věta, již jsme toto uvažování začali. Ke slovesu kázat také patří dva předměty: nepřímý (komu) a přímý (co). Dost často je však slyšíme bez vyjádření předmětů: "Farář káže". Jaké (mluvnické) předměty si máme domyslet? Podívejme se, jak je tomu v Písmu. Ve svém 1. dopise do Korintu (1,23) Pavel píše "My kážeme Krista ukři-

žovaného." A po svém vzkříšení se Pán Ježíš obrací k svým učedníkům se slovy "Kažte evangelium všemu stvoření". Základním přímým předmětem ke slovesu kázat je Kristus nebo evangelium. Nepřímý předmět, vyjadřující cílovou skupinu posluchačů kázání, bývá zřejmý z kontextu či je vyjádřený nějakým zájmenem; velice důležitý je ovšem ten z posledně citovaných Ježíšových slov: "všemu stvoření". Kázání nemá být jen moudrou biblicky založenou "promluvou" určenou shromážděným křesťanům. Je zvěstováním evangelia, poselstvím o Boží lásce vyjádřené životem, obětí

Dokončení na str. 2

Z úvodní bohoslužby v chrámu sv. Mikuláše

Ke 100. výročí Církve československé husitské

Výročí veřejného vyhlášení Církve československé husitské (11. ledna 1920) připomněla církev bohoslužbou na místě, kde k vyhlášení před 100 lety došlo, kde shromáždění oslovili i ekumeničtí hosté - předseda Ekumenické rady církví a synodní senior Českobratrské církve evangelické Daniel Ženatý a římskokatoličtí biskupové Václav Malý a Tomáš Holub. Pak se shromáždění odebralo k soše Jana Husa a k desce se jmény 27 popravených představitelů stavovského odboje 21. června 1621. Zástupci církve zde položili květiny. Oslavy byly ukončeny v Brožíkově sále Staroměstské radnice, kde patriarcha Tomáš Butta předal pamětní medaile vybraným hostům z církve a z domácí i zahraniční ekumeny.

(hb)

Položení květin k pomníku Jana Husa

Položení květin u pamětní desky na Staroměstské radnici.

AKTUALITA: KE 400. VÝROČÍ BITVY NA BÍLÉ HOŘE ZNOVU MARIÁNSKÝ SLOUP?

Vánoční trhy mají už na Staroměstském náměstí v Praze dlouholetou tradici. Na černobílém obrázku můžeme vidět, jak to tam vypadalo před první světovou válkou, barevný obrázek je z loňského prosince. Na černobílém obrázku vidíme sloup, který se kdysi o mariánských svátcích stával cílem procesí klementinských studentů a "Pražanů", kteří se účastnili nejdříve povinně a postupně už jen "skalní". Monument sice neměl zázračný, charismatický náboj, příznačný pro barokní poutní místa, ale aspoň jej dodávala kopie staroboleslavského paládía v podstavci sloupu či to, že v čele průvodu bývaly nošeny rukavice a přilba slavného obránce Prahy proti Švédům v roce 1648, jezuita Jiřího Plachého, čímž bylo zřejmě učiněno zadost bytostné barokní potřebě fyzického kontaktu s autentickou relikvií. Josef II. procesí rázně "zatrhl" a od té doby sloup osiřel a chátral. Od poloviny 19. století se Pražané stále snažili o jeho odstranění. Poprvé podal takový návrh v r. 1848 Josef Frič, v r. 1884 mělo dojít ke zbouření. Nikoli z důvodů politických či konfesijních, ale pro „bezpečnostní ohledy“, jinými slovy pro zchátralost památky. Tenkrát to vyřešila sbírka a sloup byl v r. 1904 opraven, 3. listopad 1918 však nepřežil. Brzy se objevily snahy o obnovení sloupu. Když se ve 20. letech 20. stol. podařilo shromáždit díky americkým Čechům dostatečný obnos, použil pražský arcibiskup této částky na výstavbu kostelů v okrajových čtvrtích Prahy. Od r. 1990 se jistá skupina lidí stále snaží sloup obnovit "podobrem či pozlém". K čemu to asi bude? Budou se zase konat sbírky na opravy a na ochranu, která ho bude permanentně chránit před vandaly? Vánoční a velikonoční trhy zrušíme? Pražské zastupitelstvo už několikrát sloup odmítlo. Paradoxní by bylo, kdyby to povolilo v roce 400. výročí nešťastné bitvy na Bílé hoře.

(hb)

SMÍCHOVSKÝ SBOR CÍRKVE BRATRSKÉ SE PŘED VÁNOCI OTEVŘEL SOUSEDŮM

Kdy jindy než před Vánoci pozvat své sousedy na bohoslužbu? Na základě této myšlenky se zrodil nápad uspořádat „sousedskou bohoslužbu“ a to poslední neděli před vánočními svátky. Kdo zná smíchovský sbor, ví, že sál pro setkávání se nachází v prvním patře činžovního domu. Aby byl průchod jindy ztemnělou nevlídnou chodbou příjemněn, nachystaly šikovné sestry do chodby svíčky, ovoce a cukroví. Už cestou do modlitebny tak zažívali návštěvníci sváteční vánoční atmosféru. Také průběh bohoslužby byl upraven. Méně slov a více písní. Na programu byla mj. scénka zábavných manželů Košťákových. A jak to dopadlo? Záměr se povedlo naplnit. V lavicích byly k vidění nové tváře. Do modlitebny našly cestu jak jednotlivci, tak i rodiny z okolí, celkem asi 60 osob. Nezbyvá než věřit, že kázané evangelium o skutečném poselství Vánoc bylo slyšeno a že Boží jméno bylo oslaveno. Z návštěvníků jsme měli velkou radost. Pokud mezi nás zase zavítají, najdou dveře naší modlitebny otevřeny a to nejen v době předvánoční.

Jana Zelinková

ZASTÁNCE PRÁVA ŠARÍA U NÁS SOUZEN

Bývalý pražský imám Sámer Shehadeh před soudem v Praze prohlásil, že zdejší soud neuznává a bere ho jen jako divadlo. Napojen na teroristické struktury pořádal sbírky pro teroristy, do Sýrie poslal bojovat svého bratra Omara a jeho manželku Fátimu, kteří jsou na útěku. Uvedl, že je na své činy hrdý. Sám je Palestinec narozený v Česku a česky perfektně mluví. Hrozí mu až 15 let vězení.

(kar dle media)

NA OSLAVU PRAVOSLAVNÝCH VÁNOC PŘIŠLI NA BOHOSLUŽBY MEDVEDĚV A PUTIN

Moskevský patriarcha Kirill, který je hlavou ruské pravoslavné církve, před vánoční bohoslužbou v moskevském chrámu Krista Spasitele popřál lidem spojit sílu rozumu s dobrem a pravdou, což by lidstvo mohlo zachránit před „rozpadem a zničením“. Uvedla to agentura Interfax. Nočních bohoslužeb se po celém Rusku zúčastnily statisíce věřících. „Jak je důležité, aby svět rozumu byl přítomen v našem vědomí a v našem životě a aby působení lidského rozumu přinášelo dobro a pravdu jak v našem osobním, společenském životě, tak i v životě všeho lidského rodu! Vždyť s tím spojujeme naději na samu existenci lidského rodu, protože zlo a lež ničí lidské osudy, rodiny, lidský život. Ale pokud dobro a pravda postupují naším životem, není to nic jiného než síla, která nás spasí před vyhynutím, rozpadem a zničením,“ řekl patriarcha.

Pravoslavní věřící slaví Vánoce podle starého juliánského kalendáře, který zavedl ještě Julius Ceasar, a to zhruba dva týdny po západním křesťanském světě. Noční bohoslužby v moskevské katedrále se spolu s tisíci věřícími zúčastnil i premiér Dmitrij Medveděv a další členové ruské elity. Prezident Vladimir Putin oslavil pravoslavné Vánoce v petrohradském chrámu, kde byl jako novorozenec údajně tajně pokřtěn. Chrám, původně určený jednomu z pluků carské gardy, obdaroval ikonou, uvedla ruská média.

Putin podle agentury TASS ocenil „obrovskou roli“, jakou v posilování duchovních a mravních základů společnosti, zachování historického a kulturního dědictví a ve výchově mládeže sehrává ruská pravoslavná církev a další křesťanská vyznání. V současném Rusku, které po zhroucení komunistické ideologie hledá novou duchovní oporu, se často hovoří o „sepětí trůnu a oltáře“, tedy o vzájemné podpoře státu a pravoslavné církve, k níž se hlásí většina Rusů. Tradici účasti nejvyšších státních představitelů na vánočních bohoslužbách založil první ruský prezident Boris Jelcin v roce 1992.

Ukrajinský prezident Volodymyr Zelenskij popřál krajanům slavicím pravoslavné Vánoce, aby se začínající rok ukázal být štědrý při plnění nadějí a zázraků a aby v každé rodině zavládl mír a soulad.

Vánoce jsou v Rusku především církevním svátkem. Po bolševické revoluci v říjnu 1917 byly Vánoce v zemi po desetiletí zakázány. Gregoriánský kalendář, zavedený v Evropě za papeže Řehoře XIII. v 16. století, platí od roku 1918 i v Rusku, ale pravoslavná církev se odmítá juliánského kalendáře vzdát. Kromě Ruska slaví věřící pravoslavné Vánoce i v sedmdesátce dalších zemí světa.

podle www.christnet.eu

V BRATISLAVĚ ZAČALA FUNGOVAT MODLITEBNÍ MÍSTNOST 24–7

Skupina křesťanů v Bratislavě se rozhodla spustit projekt modlitební místnosti s názvem Modlitební dům Elaion, který je otevřen 24-7 pro všechny věřící bez rozdílu denominace. Řecké slovo elaion znamená olej. „Nositelem myšlenky a i výkonným orgánem je rada modlitebního domu. Jsme v ní čtyři laici, kterým tato věc leží na srdci a dva bratislavští pastoři Michal Kevický a Vladimír Žák,“ uvedl pro Křesťan dnes Martin Straka, jeden z organizátorů. „Už roky existuje v Bratislavě mnoho společenství, která se spolu modlí. Na začátku roku 2018 se setkali lidé, kterým leží myšlenka modlitebního domu na srdci a shodli se, že by rádi měli společný dům modlitby v Bratislavě a pozvali do této iniciativy všechny křesťany, kteří se chtějí spolu modlit k Bohu Otci skrze Ježíše Krista v Duchu svatém bez ohledu na denominaci, z níž pocházejí,“ uvádí se na stránce Elaion house, kde je možné získat další informace. Organizátoři projektu věří, že Bůh touží požehnat práci, kde se křesťané sjednotí s touhou přinášet své modlitební žádosti.

Na stránce je možné se zaregistrovat na konkrétní hodinu a přijít se modlit či chválit. Portál nabízí i náměty pro zájemce, jak mohou využít rezervovaný čas a za co se mohou modlit.

podle www.krestandnes.cz

Kázat je sloveso předmětné

Dokončení ze str. 1
a vzkříšením Ježíše Krista, a nemá zůstat uzavřeno v okruhu církve. Kázání v křesťanských shromážděních by měla povzbuzovat posluchače nést evangelium dál do světa. Přitom by se neměla vyhýbat ani skutečnosti, že Bible hovoří i o Božím soudu. Podmanivá síla evangelia zřetelně vynikne právě na jeho kontrastním pozadí. Když používáme sloveso "kázat", aniž bychom přímý předmět vý-

slovně zmínili, pamatujme na to, že - v duchu Písma - jím má být Kristus nebo evangelium. A nebojme se jej v praxi více používat. Rád vzpomínám, jak jsem před necelými 60 lety navštívil jednoho baptistického kazatele v jeho bytě v činžovním domě. V té době se občas ještě dodržovala praxe na vizitce na dveřích uvádět povolání. Pod jeho jménem jsem četl "Kazatel evangelia". I naše necírkevní okolí by mělo vědět, že mluvené slovo v našich

bohoslužebných shromážděních není jen nějakou moudrou řečí zvanou kázání, nýbrž je tlumočením úžasné radostné zvěsti - evangelia Ježíše Krista. Vděčně vzpomínám, jak profesor praktické teologie ThDr. Adolf Novotný (1891-1968) často a rád zdůrazňoval, že středem či cílem křesťanského kázání musí být Kristus. Tento jeho důraz je aktuální i více než padesát let po jeho úmrtí.

Jiří Nečas

Cena pravdy

USA provedly 3. ledna v Baghdádu raketový útok, při němž usmrtily generála iránských revolučních gard Kásima Solejmáního. Každá taková událost rozbouří veřejné mínění a zazní celá škála názorů, od radikálně zamítavých až po chápající a přejných. Mám ve zvyku nečíst názory typické a předpokládané, tedy nečtu názory levičáků, ale ani články zapřísáhlých obdivovatelů Ameriky, protože nepřinášejí pro mé přemýšlení nové podněty. Čtu názory, které jsou nečekané a vymykají se dosavadnímu politickému zařazení autorů.

Takovým názorem rozhodně je komentář veterána české politiky Karla Schwarzenberga „Zdivočený svět“, který lze nalézt na serveru Referendum. Schwarzenberg zde píše: „Já jsem ještě vyrostl v době, kdy se válka vyhlášovala. Teď se ale začíná střílet, bombardovat a odpalovat rakety, aniž by nějaký takový formální krok proběhl“. Tento názor souzní s mým dlouhodobým pocitem, že svět, který dbá na procedurální pravidla a váží si pravdy, neodvratně mizí. Je nahrazován světem, v němž si nemůžeme dovolit pomalost a neefektivnost v boji proti zlu a kterému hrozí podle Schwarzenbergových slov, že se sám „nakazí terorismem“.

Všímám si toho stále a stále. Dnes v podstatě všichni přiznávají, že v roce 2003 vstoupily USA do Iráku na základě nepravdivých informací, ale to už se bere čistě jako historická okolnost. Rozmohlo se v řadě zemí používání bezpilotních letadel a raket odpalovaných z dronů. K autorství těchto útoků se však nikdo nepřihlašoval. Opakovaly se znovu a znovu zprávy typu: „Výbuch rakety usmrtil v pákistánské vesnici desítky účastníků svatby. K odpovědnosti za útok se nikdo nepřihlásil, ale je známo, že USA jsou jediným státem, který má k dispozici podobný typ technologií. USA tuto zprávu nekomentovaly“.

Co to znamená v praxi? Že autor útoku, který se neptá místního státu, co smí a nesmí dělat, nenese odpovědnost za vedlejší škody svých útoků. Nikdo nikdy

se neomluví pozůstalým obětí, nikdo nezaplatí náklady na pohřeb a léčení zraněných, nikdo nikomu nepřispívá na vyplacení invalidních důchodů. To se to potom bombarduje a odstřeluje, ale to také roste míra protiamerických nálad ve společnosti!

Když se stane nějaký incident, už zcela vymizelo šetření, kdo ho má skutečně na svědomí. Politickým příkazem je odpovědět okamžitě a tedy potrestat stranu, která je podle určitého konvenčního názoru nejpravděpodobnějším viníkem, případně se nachází na seznamu cílů určených k likvidaci. Souhlas s prohlášeními, které se po akci vydávají, se chápe jako povinnost vyplývající ze spojení a politické loajality. USA usmrtily Solejmáního, „aby zabránily válce“: věřte nebo nejste přátelé USA.

Nepíši tento článek z nostalgie po minulosti, vzpomínám si s ošklivostí na lži minulosti, např. katyňskou lež a lži o vstupu bratrských vojsk, na nichž spočíval normalizační režim. Stejně tak jsem vždy považoval generála Solejmáního za tvrdého a nelítostného nepřítele.

Nicméně přesto lituji, stejně jako Karel Schwarzenberg, zániku světa, který staromódně dbal na určité procedury a vážil si pravdy rozhodně více, než svět dnešní.

Oslovuje a dojíámá mne Modlitba za pravdu, kterou publikoval 25. 9. 1938 Karel Čapek v Lidových novinách a v níž mj. píše:

„Bože, jak bude vypadat, jak se bude vyvíjet Evropa oblužená tolika nenávisťnými lžemi! Jak bude možné soužití mezi lidmi a národy, je-li mezi ně vrženo tolik urážek, tolik opovržení a vzteků! Copak si snad někdo představuje, že tento stav ducha má a může trvat bez konce? Copak si věčně má soused ošklivit člověka a čekat jen na příležitost, aby mu zasadil mstivou a veřejnou ránu?... Bože, vrať světu pravdu“.

Považuji tuto modlitbu za naléhavou na prahu roku 2020 stejně jako v době svého vzniku.

Miloš Hübner

Čtete Korán?

Na tuto otázku odpovídám za sebe tak, že jsem Korán přečetl. Když u nás vyšel v češtině v roce 1972, tak jsem si jej koupil, abych si jej přečetl, a to v očekávání, že tam najdu všechny ty zločiny, kterých se muslimové dopouštějí, jako prikázání, když tato víra zvítězila po vítězném válečném tažení. A nacházel jsem něco docela jiného – po značně dlouhém čtení jsem nic takového nenašel. Celý text se mně jevil jako sdělení věřícího člověka, který téměř každý denní zážitek napsal do nějakého odstavce, nesčetněkrát se opakoval, přitom se s jistými odstupy dotýkal praktických životních věcí věřícího člověka, pamatoval přitom citlivě i na práva žen. Zde použitá věroučná či mystická terminologie je nám sice celkem vzdálená, ale vycházel i z učení Ježíše, kterého vnímal ne jako spasitele a Syna Božího, ale jako Božího Posla. Byl jsem z toho dosti rozčarován a tak jsem si řekl, že musím hledat a nalézt to, o co se zločinci z řad muslimů opírají, a čist dál. Bohužel jsem to nalezl. Ale byl to jen jakýsi trochu neurčitě formulovaný odstavec někde ke konci knihy a navíc, jaksi se mně tenkrát nezдалo, že by to osobám přímo nařizoval. (Po pravdě řečeno, „křesťané“ v historii napáchali také moc zla, které neměli v evangeliu nařízené.)

Když dneska vidím tu příšernou zločinnost Islámského státu, tak jsem si na to vzpomněl a říkám si, že to musím nalézt, abych na to poukázal. A začal jsem tedy Korán číst od konce, abych to našel dřív, a zase jsem nacházel úplný opak. Korán končí zase Ježíšem, i když

dost jinak, než my jej známe, ale opět, veškeré tvrdé tresty na lidi za skutky nevěry jsou v této souvislosti přivlastňovány jen samému Bohu. Čtu tedy dále a nacházím přeložené rožky listů – tam to tedy bude. Cituji: Str. 605, CXII/5 (5. Prostřený stůl), 37/33: „A odměnou těch, kdož vedli válku proti Bohu a Jeho poslu a šířili na zemi pohoršení, bude věru to, že budou zabiti anebo ukřižováni, či budou jim useknuty pravé ruce a levé nohy anebo budou ze země vyhnáni. A těm dostane se hanby na tomto světě, zatímco na onom světě je očekává trest nesmírný“ – (38/34) „kromě těch, kteří se kajícně obrátí, dříve než nad nimi získáte moc. A vězte, že Bůh je odpouštějící, slitovný.“ (42/38): „Zloději a zlodějce utněte ruce jejich v odplatu za to co provedli, a jako varovný příklad od Boha! A Bůh je mocný, moudrý.“ (56/51): „Vy, kteří věříte! Neberte si židy a křesťany jako přátele, neboť oni jsou si přáteli jedni druhým. Kdokoliv z vás se s nimi přátelí, ten se stane jedním z nich a Bůh věru nepovede lid nespravedlivý.“

Tyhle věci nás ovšem nenechávají v klidu, když povolená víra se asi opírá mimo všech dobrot taky o taková slova. Náš stát, který povoluje cokoliv ve svém působení, by měl být také jakýmsi vlastníkem povoleného, nebo aspoň absolutním kontrolorem všeho, a jistě by nás mělo zajímat, zda při povolení výstavby mešit u nás jsou tyto otázky řešeny.

Josef Chmela

Církev a společnost

Slovo ke 100. výročí Církve československé husitské

1. NAŠE POVOLÁNÍ A CESTA

Církev československá husitská si rozumí jako společenství věřících, kteří jsou povoláni ke sdílení a zvěstování Kristova evangelia (1 Pt 2,9). Od svého vzniku v lednu roku 1920 se profilovala jako církev otevřená vůči společnosti a snažila se kultivovat její hodnoty svobody, demokracie a vlasteneckého entuziasmu. Uvědomovala si, že bez svobody svědomí před Bohem žádný národ skutečně svobody a demokracie nedosáhne. Stejně tak vycházela z přesvědčení, že nelze dospět k opravdové lásce k vlasti bez připomínání si křesťanského svědectví, které vyzdvihováním hodnot nenásilí, milosrdenství a oběti staví hráz hrubému nacionalismu. Touha napravit narušené mezilidské vztahy v církvi i ve společnosti ji vedla k demokratizaci církevní instituce, k účasti laiků na církevní správě, k překladu bohoslužby a obřadů do mateřského jazyka a k budování rozsáhlé sociální a charitativní práce, vzdělávací a osvětové činnosti, k umělecké tvorbě a dalším aktivitám, které si našly široké pozitivní odezvy a jež naplnily Duchem Kristovým řadu snah mladé republiky. Její služba ve společnosti vycházela z vědomí, že je jednou z forem obecné církve, v níž nacházejí svůj domov ti, kteří by jinak zůstali stranou zvěsti o Bohu Otcí, spásy v jeho Synu a obdarování jeho Duchem. V dobách totalitních režimů, které ji vykazaly na okraj společnosti a omezily možnosti jejího veřejného působení, církev utvářela duchovní, názorovou i hodnotovou alternativu k státem řízenému pojetí reality. Navzdory nejrůznějším omezením se jí dařilo šířit zvěst evangelia a rozvíjet tradiční i nové formy spirituality. Od obnovení demokracie v globalizované a názorově pluralitní společnosti se snaží účinněji naplňovat povolání ke hlásání Božího slova, hájit křesťanské hodnoty, zejména hodnotu lásky k Bohu a k bližnímu, a na nich stavět nové formy společenského života a mezilidských vztahů.

2. VĚDOMÍ OBNOVY

Církev československá husitská se považuje za společenství ospravedlněných hříšníků. Je si vědoma, že v jejich dějinách nejsou jen světlá místa, ale též stíny. Už její vznik a první léta jejího působení jsou po-znamenány dramaty rozkolů, které jsou výrazem nejednoty následovníků Ježíše Krista. Namísto proklamovaného obecenství Ducha Kristova někdy upadala do vnitřních svárů a animozit. Ve snaze vyjít vstříc světu a jeho potřebám církev často zapomínala na osobní modlitbu a bohoslužebné společenství. Neřídila se vždy Kristovými slovy „hleďte nejprve jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno (Mt 6,33)“, ale příliš spoléhala na světské prostředky. Její dějiny nejsou ověn-čeny jen hrdinskými činy mučedníků a vyznavačů, ale jsou postiženy i zbabělostí, alibismem či přehnanou opatrností. Církev omilostněných hříšníků je nesena vědomím nutnosti vyznávání vin, změny smýšlení a neustálé obnovy.

3. SEPĚTÍ S NÁRODNÍ TRADICÍ

Církev československá husitská si byla od svého vzniku vědoma důležitosti péče o národní křesťanské tradice, kterým vždy rozuměla jako zpřítomnění Božího slova ve své kultuře. Křesťanství k nám proniklo skrze osvojení biblického svědectví našimi předky a skrze činy, které určily zvláštní místní ráz křesťanství. Církev si připomíná odvahu soluňských bratří Cyrila a Metoděje, kteří se pokusili vyjádřit křesťanství v jazyce, jenž byl v našich zemích srozumitelný, a položili tak základ naší křesťanské víře, naší jazykové identity, slovesné kultuře a vzdělanosti.

Oceňuje přínos knížete Václava, který pojal svoji panovnickou funkci jako službu národnímu společenství, a stal se tak symbolem české státnosti.

Církev si hluboce váží mučednické smrti Mistra Jana Husa, který v našich zemích zpřítomnil význam Kristovy oběti.

Vysoce hodnotí víru a dílo Jana Amose Komenského, který nás naučil pojímat výchovu a vzdělání jako jednu ze zásadních křesťanských a všelidských hodnot. Církev s respektem přistupuje k duchovnímu odkazu Tomáše G. Masaryka a k jeho činům, které umožnily nejen vznik samostatného demokratického Československa, ale i naší Církve československé husitské.

Š uznáním se obrací ke svému prvnímu patriarchovi Karlu Farskému a k dalším zakladatelům, duchovním i laikům, kteří možnost založit novou církev realizovali, i ke generacím jejich nástupců, kteří zprostředkovali poznání Boha v Kristu Ježíši až do naší doby.

4. POMĚR K SVĚTOVÉMU KŘESŤANSTVÍ, NÁBOŽENSTVÍM A SPOLEČNOSTI

Církev československá husitská se cítí být vedle péče o národní tradice povolána k účasti na životě různých podob světového společenství církví, s kterými je spojena živým slovem Písma, starokřesťanskými vyznáními, svátostnou a liturgickou praxí, tradicí apoštolské církve, mučedníků, vyznavačů a církevních otců, jako byli Justin, Ireneus, Tertullián, Origenes, Kapadočané, Jan Zlatoústý, Augustin, Boethius, Benedikt z Nursie, Anselm z Canterbury, František a Klára z Assisi, Tomáš Akvinský, Bonaventura, John Wiclef, Martin Luther, Filip Melanchton, Erasmus Rotterdamský, Jan Kalvín a mnozí další, které

si připomíná v listopadovém svátku všech mučedníků a svědků Páně.

Církev nezapomíná ani na víru a odvahu mučedníků totalitních režimů, na moderní reformní myslitele posledních staletí a na aktéry ekumenického hnutí, které dalo vznik Světové radě církví a řadě dalších platforem, na nichž se mohou církve setkávat a hledat různé formy jednoty a spolupráce. Církev československá husitská si je vědoma svého sepětí s judaismem i nutnosti hledání porozumění mezi náboženstvími a rozvíjení dialogu se společnostmi, která náboženství často a priori odmítá.

5. SLUŽBA BOHU A POMOC ČLOVĚKU

Církev československá husitská si je vědoma, že vztahy mezi lidmi mají být určovány láskou k bližnímu, neboť vytvářejí místa, ve kterých se zvláštním způsobem zpřítomňuje její Pán podle zaslíbení evangelia:„Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich (Mt 18,20).“ Uzdravení a obnova vztahů mezi Bohem a lidmi je proces, který se v církvi realizuje pravidelnou účastí v bohoslužebném společenství náboženské obce, ve společné modlitbě a přijímání svátostí, při četbě Písma, v jeho výkladu i ve vzájemném povzbuzování.

Setkávání s Pánem a život v Duchu svatém vede církev k péči o svět, která se uskutečňuje zvěstováním evangelia, v kazatelském a misijním povolání, v rozšiřování znalosti biblického slova a v kultivaci náboženského myšlení pěstováním akademické teologie, a současně i různými formami diakonie, v charitativní a sociální činnosti, ve snaze o nalezení vyšší kvality života, ve vzdělávání a v nejrůznějších kulturních aktivitách.

V následování Ježíše Krista vzdáváme díky Bohu za prokázaná dobrodiní, za jeho lásku k nám a radost, kterou nám život s ním přináší. Prosíme, aby „na nás vyil náš Ducha skrze Ježíše Krista, našeho Spasitele, abychom ospravedlnění jeho milostí měli podíl na věčném životě, k němuž se upíná naše naděje (Tt 3,6-7).

Požehnání všemohoucího Boha Otce a mír Ježíše Krista i milost Ducha svatého, necht sestoupí na nás a zůstane nám i budoucím.

(Prohlášení k 100. výročí Církve československé husitské L.P. 2020 připravila Věroučná komise ČČSH)

Duše

Má člověk duši nebo nemá? O to je věčný spor v lidstvu. Je to, co připisuje se duši, tedy myšlení, cítění a chtění v člověku, je to pouze činnost mozku, nervů a srdce, anebo je to “něco” pro sebe? Končí toto něco se zánikem těla nebo žije dále? Umírá “duše” s tělem nebo je nesmrtelná? Obhájci těchto protichůdných názorů se nikdy neshodnou, protože nedovede jeden druhého ani dost přesvědčiti ani vyvrátiti. Farizeové se odjakživa hádají se saduceji o nesmrtelnost a život budoucí (L 23,6-10). Obojí ne z náboženství nýbrž ze snah klerikálních a z pohodlnosti, aby nemuseli věčnost prožívatí zde. Ale my hledíce na život tak, jak jej vidíme,

musíme jej pokládati za úsek věčného dění. A jestliže člověk poznává něco z věčnosti a vytváří-li se v člověku “kus obrazu a podobenství” věčného Boha (Gn 1,26), je to něco podobného, jako když paprsek světla, čírého a zdánlivě bezbarevného, pouhapouhého projde skleněným hranolem. Najednou vidíme duhu, v ní hru barev, a teprv se dovídáme, jaké krásy jsou v tom pouhopouhém světle, kterým jsme ne všímavě celí zaliti. A totéž děje se v úžasném množství a nepřeborných krásách ve všech květech rostlinstva, ve hře červánků na úsvitě i na západě, v severní záři, ve svitu světů hvězdných. Jenže to všechno zaniká. Je to zjev hmotný a všechno hmotné pomíjí. Člověk však dovede tyto zjevy zachytit trvale, vypočíst, třeba jich tu nebylo; on zachytí jejich myšlenku a dovede ji uvést v čin. Dovede

Bubliny

Zdá se mi až neuvěřitelné, do jakých bublin se lidé uzavírají, když více klikají do počítače, než aby si vyrazili na procházku. Tuším, že díky novým technologiím snadno zájemce zaujme kulturně společenská akce 50 km daleko, co má grády, než nějaká obyčejná místní bohoslužba. Ba co víc. Občany často ani nenapadne se po místním sboru píditi. Nevšimnou se ho nejen osobně na ulici, ale ani virtuálně na internetu. A to by přitom stačilo napsat do googlu: „církev + název obce, kde bydlím“. Mnohdy se velmi divím tomu, jak neuvěřitelně dokáže satan před hledajícím skrýt místo, kde je kázáno Slovo Boží.

Bohužel, na bublinovou strategii možná přešli i organizátoři různých duchovních setkání. Snad jim jde o to ukázat světu, že žijeme, že je nás hodně a máme perspektivu. A na takové příležitosti se klasika prostě nehodí. Hádám, že se snaží to udělat nějak zvláštní, netradiční a možná i trochu necírkevní. Dodávám, takové aby se tam nebál přijít nevěřící člověk. Ale, co když tím jen nafukují další bublinu?

Ptám se jaké jsou výsledky. V Bibli je napsáno, že podle ovoce, poznáte je. Myslím, že z takových velkolepých akcí jsou většinou pouze krásné fotky na internetu a někdy i novinový článek či TV reportáž. Tedy vznikne jen bublina, která za chvíli splaskne. Tímto nechci hanit hromadná setkávání, která mají svůj smysl, ale podle mého názoru jen jako nástavba, která pramení ze zdravé členské základny. Naopak, dle mých praktických zkušeností, opačně to spíše nefunguje. Jinými slovy velkolepé celocírkevní akce nám ještě nevygenerovaly jediného nového člena. Tuším, že právě velké akce je nutné připravovat dlouho, shánět na ně granty, zaměstná to hodně lidí a efekt? Na druhou stranu si všímám, že kladné výsledky často přináší vytrvalá mravenčí práce na farách, kde mnohdy chybí zdroje a podpora celku. Je to hádám proto, že aktivity místních sborů, zejména těch na malých obcích, nejsou dostatečně mediálně atraktivní. Asi se to nedá „prodat“ na facebooku, nikdo to nechce sledovat, nedává tomu lajk, lidi to vůbec nezajímá.

Jsem přesvědčen o tom, že když lidé ne, tak Bůh usílí malých místních sborů určitě sleduje. On dává své požehnání i tam, kde to nečekáme. Domnívám se, že Hospodin neplánuje převést církev na síť duchovních bublifuků pouze velkých sborů, ale naopak, že touží, aby mu věřící sloužili opravdu všude, i v té nejmenší věsce.

Ivo Kraus

Vlastníci

Že se jedná o nevšední film, bylo patrné z nevidaně vysokých hodnocení, kterými se po premiéře zaplnila média. Tento filmový debut divadelníka Jiřího Havelky je skutečně hodný zhlédnutí. Jeho realistický obsah ocení zejména spoluvlastníci bytových jednotek, kteří obdobnou platformu hledání kompromisů na členských schůzích SVJ v různých podobách důvěrně znají.

Režisér ochotně přiznává, že inspiraci čerpal nejen v zápisech z bytových schůzí, ale že vycházel i ze zážitků vlastních a svých blízkých. „Vlastníci představují zábavu chytrou, trefnou, nevšední a po herecké stránce čistou radost“, uvádí ve své recenzi Mirka Spáčilová.

A je třeba jí dát za pravdu. Některé scény, např. zateplení střechy, které nezajímá přízemní byty, stejně jako plánované budování výťahu, které vlastníci přízemních bytových jednotek doporučují realizovat od druhého patra – znám z vlastního SVJ i já.

Ač by se mohlo zdát, že se jedná o nadsázku, je třeba si přiznat, že jde o odraz chování dnešního člověka. V širším kontextu lze skrze chování jednotlivců vnímat stav české společnosti, resp. vidět, jak se povedla její transformace v posledních 30 letech. Film je odrazem toho, že osobní zájmy či sobectví mají často navrch před solidaritou, spoluzodpovědností či dialogem.

Film Vlastníci je tedy i významným mementem. A to takovým, že když vlastní já získá vrchu oproti ostatním, vlastně si společně škodíme. Osobně si z filmu odnáším poučení, že ve skutečně důležitých momentech (revize plynového vedení) není dobré čekat, jak to dopadne, ale že je nutné jednat včas. A tato aktivita není zbytečná.

Nakonec tomu tak je i v našem pozemské životě. To nejdůležitější rozhodnutí musí udělat každý sám, a dokud je čas. Nelze se schovávat za rodinu či většinu. Chce to kus odvahy, když člověk volí mezi tím, co je snadné a co je správné. Ale stojí to za to.

Pokud budete vnímat jiné poselství, není to určitě špatně. Dobrý film, kterým tento bezpochyby je, lze chápat ve více rovinách.

Jana Zelinková

zachytit jejich živý, věčný a neproměnlivý zákon. A je sám tak jako hranolem, kterým ten onen paprsek věčné Pravdy Boží jest zachycován, zobrazován a zpodobňován. Ale ne mrtvě, nechťic a nevědomky, nýbrž uvědoměle, vědomě a dobrovolně a s usilovnou snahou. On pátrá a objevuje nové a nové části Boží Pravdy. Vynalézá její užití ve svých vynálezech, podnicích, strojích, ve svých schopnostech a vlohách. Člověk účastní se života věčného.

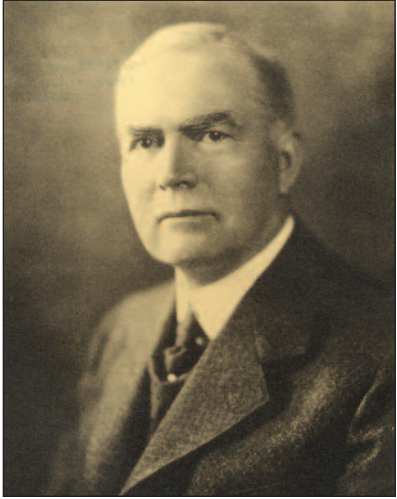
Tělem člověk trpí, tvoří, odumírá a hyne, ale ten obraz Boží a podobenství jisté části věčné Pravdy a Dobroty v tom odumírajícím, k smrti odsouzeném těle roste, zušlechťuje se a žije dál. I když skleněný či hliněný hranol se rozbije. Či nemá pravdu Ježíš, dí-li apoštolům: “Aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa (Mt, 28,20).

Karel Farský, 1921

Americký průkopník ekumenismu JOHN RALEIGH MOTT

(25.5.1865 LIVINGSTONE MANOR – 31.1.1955 ORLANDE)

John Raleigh Mott byl metodista, studoval historii, ale věnoval se práci v křesťanském světovém studentském hnutí a v YMCE. Na zahraničních cestách (částečně ve vládních službách) poznal Evropu, Rusko, Mexiko i Dálný Východ. Navázané kontakty zutilkoval v misijním a ekumenickém hnutí. Zúčastnil se Mezinárodní misijní konference v Edinburghu 1910, ekumenických setkání mezi válkami i Valného shromáždění Světové rady církví v Amsterdamu 1948. V r. 1946 obdržel Nobelovu cenu míru, ale byl nositelem i jiných uznání a vyznamenání. Mohl být pokládán za „stavitele mostů“.

Jmenujme několik jeho spisů:

Evangelizace světa v této generaci (1900), *Rozhodující hodina křesťanské misie, Setkání mladých lidí se živým Kristem* (1923) a *Spolupráce a světová misie*.

Bohuslav Vik

**„Bůh zajisté chce, aby mezi námi byla namísto násilí láska, namísto hádek prostota víry, místo roztržek spo-
lečná snášenlivost.“**

* * *

**„Bud' příjemný a milý ve tváři, vlídný a zdvořilý ve způ-
sobech, přívětivý a pravdomluvný ústy, vroucí a upřím-
ný srdcem. Miluj a tak milován budeš.“**

JAN AMOS KOMENSKÝ
(28. března 1592 – 15. listopadu 1670)

Sdružení evangelikálních teologů

ThDr. Pavel Černý, Th.D., předseda: tel. 777 559 231, e-mail: pavel.cerny@cb.cz
Mgr. Jaromír Strádal, tajemník: e-mail: jaromir.stradal@atlas.cz
Kontaktní adresa: Sdružení evangelikálních teologů, Soukenická 15, 110 00 Praha 1
<https://evangelikalni-teologie.cz>
<https://etspraha.cz/cs/partnership/group/teologicke-vzdelavani>
IČO: 68381549, č. účtu: 2500212981/2010

31. Teologické fórum

pod záštitou Komenského institutu

**J. A. Komenský – biskup, teolog a kazatel:
jeho odkaz pro 21. století**

350. výročí úmrtí Komenského (1670)

Místo konání: Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15
Datum: pondělí 16. 3. 2020

9.00-9.30	Registrace
9.30-9.45	Zahájení fóra (ThDr. Pavel Černý, Th.D.)
9.45-10.15	Lidskost není docela ztracena: to nejlepší z Komenského pro 21. století (doc. Jan Hábl, Ph.D.)
10.15-11.30	Komenský jako Evropan aneb proměny českého mesianismu (doc. PhDr. Petr Hlaváček, Ph.D.)
11.30-11.40	Diskuse
11.40-12.00	Přestávka
12.00-12.45	Komenský jako teolog (prof. Pavel Hošek, Ph.D.)
12.45-12.55	Diskuse
12.55-14.00	Přestávka – polední občerstvení
14.00-14.45	Komenský jako kazatel a teoretik kazatelského umění (doc. Tabita Landová, Ph.D.)
14.45-14.55	Diskuse
14.55-15.40	Formování morálního charakteru dle J. A. Komenského (doc. Jan Hábl, Ph.D.)
15.40-16.00	Diskuse a ukončení

Prosíme o zaslání přihlášek k účasti do 11. března 2020 na adresu: set@evangelikalni-teologie.cz nebo na adresu: SET, Soukenická 15, 110 00 Praha 1. Přihláška je třeba pro zajištění občerstvení a materiálů, které jsou zahrnuty v registračním poplatku. Cena setkání je 200 Kč na osobu (občerstvení a výdaje spojené s pořádáním fóra). Prosíme zaplatte na účet SET č.: 2500212981/2010. Do poznámky uveďte své jméno a variabilní symbol: 200316. Členové SETu platí 150,- Kč na osobu. Studenti 100 Kč. Ti, kteří přijdou bez předchozího přihlášení, zaplatí při registraci 150,- Kč a opatří si polední občerstvení sami.

Výbor SET, leden 2020

Je to takové zvláštní, když tenhle tak dokonale zimní měsíc jaksi ztratil kontakt se svým jménem. Kdo nemůže na hory, na snh a led jen vzpomíná. Nu, možná to bude jinak, až tenhle článek vyjde? Rozhraní ledna a února přináší to, čemu se na Slovácku, a jistě i jinde, říkávalo Hromičná zima. No, správně by, dle Hromnic, mělo být jinak. V jednom květinářství měli prý pro ten druhý únorový den napsáno svátek má Hromnice. Originální dívočí jméno, že? Tak teplo, abychom si v tom nejstudenějším měsíci dali ledňáčka čili nanuka někde na ulici zatím ještě není. A lze doufat, že ani nebude!?! Ale přes to je zde, i v mé mysli, vzpomínka na lednové tání v politice. Jako osoba nemocná chřipkou (či čím, už to je dávno),

Jak ovlivnit okolí

Kdo se domnívá, že má čím prospět svému okolí, snaží se nějak šířit svůj vliv. Jak by nad tím nepřemýšlel a jak by se tím třeba i netrápil přesvědčený křesťan. Když se o to upřímně snažíme, brzy zjišťujeme, že to není lehké. Měli bychom vždy začít u svých nejbližších, vlastní rodiny, u spolužáků, spolupracovníků, přátel. A právě tam často narážíme na nezám. Máme uvažovat o nějakých metodách a taktikách? Jeden mladý spolubratr mně řekl: *Člověka může k víře obrátit jenom Bůh*. To je sice pravda, ale my proto nemáme na své snahy resignovat. Existuje nějaký počet neúspěšných pokusů, po kterém to smíme vzdát? Není takový vliv na druhé lidi výsadou jenom zvláště obdarovaných lidí? Pán Ježíš ve svém známém podobenství o rozsevači (Matouš 13,3-9; 18-23) přirovnal náš život a naši užitečnost k obilí. Proto se odvážím předložit několik dalších postřehů, jak se o rozšiřování druhu starají rostliny. V krásné knížce Jiřího Čihaře „Rodiče a děti“ uvádí autor také řadu příkladů šíření a rozmnožování rostlin, které nám připadají bezmocné, připoutané na jedno místo, bez možnosti aktivního pohybu. Tak třeba to, že přes množství houbářů pořád nějaké houby nalézáme, působí, že každá zralá plodnice vytvoří a může vypustit do vzduchu několik miliard výtrusů. Houbáři, neshbírejte a neničte přezralé houby! Podobně působí pylová zrnka rostlin. V tropech je nerozliší jenom vítr nebo hmyz, ale i stromové žabky, ptáci (kolibříci) a dokonce někteří savci – netopýři a kaloňové. Fíkovník kvete droboučkými kvítky, ukrytými našemu zraku ve vnitřní dutince toho, co připomíná malou hrušku - souplodí. Za nimi proniká jen jeden druh vosičky, která tam zároveň klade svá vejčeka. Tento hmyz však žije jen na planých fících, a tak se do sadů vysazuje vždy několik planých stromů, aby byly také pěstěné odrůdy opyleny. Proto nacházíte v sušených fících tolik malých zrníček. Některé rostliny – např. šalvěj – mají v květu jakousi páčku. Když ji hmyz stlačí, ohne se tyčinka s prašníkem a umístí pyl na určité místo hmyzího těla. Tato zařízení se vyskytují ve třech různých délkách u různých jedinců téhož druhu, tak aby hmyz neopyloval květ jeho vlastním pylem. Některé stromy – javory, lípy, habry – opatřují svá semena křídélky, která je uvedou při pádu do vířivého pohybu, jenž je odnese co nejdál od mateřského kmene. Podobné blanité výrůstky mají i semena některých jehličnanů. Jiné (např. jalovec) naopak nabídnou ptákům cosi jako šťavnatou bobuli a nasycení

letci roznesou neporušená semena svým trusem do daleka. Semínka jmelí jsou ukryta v bobulkách s lep-kavou náplní. Ptákům uvíznou na obrubě zobáku, který si pak horlivě čistí otíráním o větvíčky stromů. Tak se zelený poloparazit, jeden ze symbolů vánoc, dostává na další hostitele. Všichni známe padáčky nesoucí semena pampelišek nebo bílé chuchvalce se semínky jiných druhů. Vítr je zanele na vzdálenosti i několika kilometrů. Zvláštní techniku rozšiřování mají tzv. „stepní běžci“, např. máčka. Bývají to drobné keřky, které při zrání semen uschnou a konečně se oddělí celý keřík od kořene. Působením větrů pak cestuje válivým pohybem a při tom rozsévá své potomstvo. Řada stromů a keřů nabízí savcům nebo ptákům své plody, často v hroznech, k snědku. Lákaají je nápadnými barvami, červenou, modrou, žlutou. Tato zbarvení však nabývají plody zráním od neutrální zeleně, aby semena měla čas dozrát. Protože semínka poputují do zařizvacích ústrojí, musejí být opatřena nestravitelným obalem, aby pak pohnojena trusem úspěšně vyklíčila. Některé květiny, např. vlašovičník, violka, dymnivka, opatřují svá semena měkkými sladkými výrůstky. Semen se zmocní mravenci, ale ti chtějí do mraveniště dopravit jen to, co je k snědku. Po cestě většina semen od lákavého „masíčka“ odpadne. Některé rostliny nespolehají při šíření semen na vítr nebo na živočichy. Snaží se je vlastním „zařizováním“ vystřelit co nejdál. To je charakteristické pro netýkavky. Když se dotknete zralé toboleky, můžete se i leknout. Po vašem doteku pukne a semínka letí o kus vedle. Netýkavka žláznatá, krásná růžově či bíle kvetoucí statná bylina na březích řek a potoků, k nám byla zavlečena zahrádkáři až z Indie (OBRÁZEK). Šíří se u nás hromadně podél vodních toků, protože většinu semen „vystřelí“ do vody, a ta je unáší dál a dál.

Některé rostliny „zneužívají“ k expanzi svého druhu srstnatá zvřata nebo lidi s nohama v kalhotách. Háčky opatřená semena lopuchů či dvouzubců nebo celé rostliny svízele přituly tak můžeme zanést při troše nepozornosti pěkně daleko. Někdo řekne: Inu, to je příroda. Ale zamysleme se nad tím. Ten, který vložil do nepohyblivých rostlin tolik překvapujících taktik, zařízení a vynálezů, tolik snahy, aby osídlily Zemi, má jistě na to, aby nám pomohl naplnit alespoň něco ze svého příkazu: *Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky...* (Ježíš u Matouše 28,18-19). Mou žní patrně nebude šedesát ani třicet nových následovníků Ježíše podle výše citovaného podobenství. Kéž by byli alespoň tři!

Pavel Javornický

Pozvánky

MÍSTNÍ SDRUŽENÍ KOSTNICKÉ JEDNOTY v KOLÍNĚ srdečně zve na slavnostní shromáždění ke 100. výročí založení Církve československé husitské. Shromáždění se bude konat v neděli 9. února v 15 hodin v Husově domě. Kázáním poslouží bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta.

(kj)

EKOLOGICKÁ SEKCE ČESKÉ KŘESŤANSKÉ AKADEMIE A PRAŽSKÝ SBOR OBCE KŘESŤANŮ zvou na přednášku Milana Horáka „Hovořit s přírodou“ (o křesťanském vztahu k přírodě a jeho hledání a nalézání v dnešní době). Přednáška bude v pondělí 10. února od 19 h v kapli sv. Jana v Obci křesťanů, Na Špejcharu 3, Praha 7.

(JNe)

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace: Soukenická 15, 110 00 Praha 1, tel.: + 420 770 624 052, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 592 Kč, jednotlivé číslo 13 +3 Kč. Č.ú.: 2101709261/2010
Redaktorka: Helena Bastlová
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne: Grafotechna plus, s. r. o. Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka 800 300 302
adresa pro písemný styk: Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné zásilky: ADLEX s.r.o. Xaveriova 1888/45, 150 00 Praha 5
tel.: 251566451; 603716570
Fax: 251566451, e-mail: adlex@adlex.cz
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X

jsem v horečce sledovala zprávy, které vypadaly nadějně. Začínalo překotně, tedy předbíhající kalendář, jaro 1968. A o rok později se Praha loučila s Janem Palachem. V den, kdy přišla zpráva o jeho upálení jsem, jako vždy v lednu, omarodila. Ovšem na internátní izolačce nechyběl takřečený tranzistorák, pohřeb bylo lze sledovat. A hned nás přišel informovat chlapec, který se zúčastnil přímo. Kde že jsou dávné sněhy naděje, radosti i

smutky?
Leden nás zvolna dovede do února a ten, krátký, pospíší k jaru.
Prosím, dej, Bože, NADĚJI!

Eva Budzáková

Leden bez ledu?